

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periòdichs.

Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d'ase.—La balladora, L' Escut de Catalunya, per Un vigatà ab honra.—Lo pare nou, per S. Abó.—Contrast, per Ilime Laucsap.—La botiga del senyor Met, per J. A. y P.—Cartes de fora, per Astolpfi.—A la vora del foch.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

DE TOT ARREU

A la iglesia de Santa Maria, de Castelló de la Plana, rebé el dia 16 lo Sagrament del Baptisme lo carabiner Danton Donadeu, nebot d' un exaltat ex-diputat á Corts republicá. Lo neófit, que ha rebut los noms de Jesus Joseph Maria ha donat mostres d' una fé ardent y de satisfacció intensa pel acte realisat y que ha presenciat una nombrosa concurrencia.

A Inglaterra un dels seus mes famosos barons Sir Yung ha abjurat lo protestantisme entrant en lo gremi de la Iglesia catòlica. En lo transcurs de l' any 1896 passan de 45 000 los subdits de la Gran Bretanya que s' han convertit á la verdadera fé de Jesucrist.

Un matrimoni dels Estats-Units, los senyores O'Brien, ha donat prop d' un milló de franchs per l' Universitat catòlica de Washington, y la vinda d' un comerciant de Sant Francisco de California, mitg milló per aplicarlo á la biblioteca de la matexa, á part de altres dexes pels pobres de la ciutat.

Lo Vooruit cooperativa socialista belga encausada per estafar als seus socis, segons vegerem en un dels nombres prop-passats, ha donat altre colp que fer á la justícia, puig una informació judicial ha revelat que la mantega que venia estava sofisticada, contenint de 20 á 25 per 100 de margarina.

Ha mort á Manila un manresá il·lustre, lo Rvi. P. Frederich Faura, de la insigne Compagnia de Jesús, Director de l' Observatori. Sobradament coneguda es la reputació universal que 'ls seus treballs sobre astronomia y meteorologia li havian creat; donchs bé, les seves virtuts pujavan mes alt encara. A. C. S.

Pochs dies després moria també lo seu germá en Religió, P. Salvans, d' una malaltia contreta en les missions de la Illa de Luzón, ahont treballá ab gran zel per l' evangelisació dels naturals.

La cooperativa catòlica que funciona á la Barceloneta baix l' advocació de Nostra Senyora de Montserrat, ab un capital de 1380 pecetes ha

obtingut en sis messos un benefici de 453 lo que representa un 60 % anual.

Ben contents poden estar los seus socis, puig ademés de tenir garantida la qualitat dels articles de primera necessitat y tenirlos mes baratos, practican ensemps la verdadera germanó cristiana.

Lo XXV aniversari de la consagració de la Fransa al Sagrat Cor de Jesús, simbolisada per la construcció de la gran Basílica de Montmartre, próxima á terminarse, se celebrá ab gran esplendor, ab assistencia del cardenal Arquebisbe de Paris, delegats de tots los Prelats de la nació, senadors, diputats y regidors catòlics, figuranthi també lo veterano general Charette rodejat de zuavos pontificis.

Los radicals sectaris, embuñtereros com los de per aquí, bramavan de coratge y procuraren per tots los medis no 's portés á cap, inventant á última hora l' especie de que 's farian manifestacions sediciosas y que dintre la iglesia hi havian banderes ab inscripcions sospitosas. Tant varen cridar y la por del govern de passar per clerical fou tant gran, que no fiantse ja dels comissaris, lo prefecte de policia en persona 's trasladá al temple, retiránsen al ferse la processó completament tranquil, puig totes les inscripcions y lemes dels pendons no eran mes que invocacions á Deu per la salvació de Fransa.

Lo Senyor Bisbe de Lleyda fá una crida á la pietat del fidels per terminar les obres de l' iglesia de St. Joan Baptista, tan necessaries per lo que al culto pertany com als treballadors que per aquest medi 's posaran un xich á cobert de la dolorosa situació que á n' aquella provincia essencialment agrícola li ha creat la sequia de l' any passat

Senyor Alcalde ¿que no paguem los que vivim en lo carrer de Fontanella?

No sembla sino que sigan los fills aburrits. Miri, si la Pubilla no té diners pera adobar-nos l' empedrat, que l' arrenquin y 'ns aplanin lo carrer que ab axó solament ja 'ns acontentém, puix are es tan difícil lo poguer caminar que si un no 's trenca 'l coll á cada moment es perquè s' ha ben senyat avants de sortir de casa. Si creu que exagero donguihi una passadeta,

ey á peu, puix en cotxe s' esposa á volcar ó á trencar lo fusell, y si al arribar al cap de vall del carrer no ha donat cinquanta torsades de peu s' haurá guanyat lo diploma d' impunitat callística.

Si per cas res hi pot fer, avisi que per suscripció hi posarém una Casa de Socorro.

La Camama d' en Calses, sorda de conveniencia, demana que 'n Blanco fassa declaracions esplicant ben clar quina fou la causa de la insurrecció filipina.

Dona, dona, no fassi tan lo payo. ¿Que no ho veu que está servint d' estaquirot? Per que, vaja, pretendrer ignorar la causa de la insurrecció filipina després de la conferencia que publicá la Correspondencia de España...

Se veu que los del tres punts lo tenen cegat, senyor P. K. (Roca y Ruch), y la idropia de sanch de frare no 'l deix viure.

Dexi als frares y escorcolli los antros masónichs, si es que vol trobar la causa de tanta pestilencia.

Si la Diputació no fa tots, pro tots els possibles é impossibles perque els minyons de la provincia de Barcelona injustament declarats soldats tornen á casa seva, se farán culpables devant dels homens, tractantse com se tracta de pobres, de propaganda del odi de classes ab totes ses esgarrifoses conseqüencies. Y devant de Deu ¡oh devant de Deu! ja será altre cosa.

Sort ne tenen los pobres y vexats d' assí á la terra del pensar que Deu ja 'ls venjará.

Alguns periòdichs se quexan de que 'l govern d' Espanya no hagi pres precaucions per ta peste de la India.

¿Y ara? ves si el parlamento, senado, y demás maquinaria gubernamental s' ocupará d' aquestes menudencies.

Tenim uns amichs nostres, gent de be s' entent, que fa la petita friolera de tres anys, no res, com qui diu, que L' Estat, aquest Estat que trovan tant amable els que cobran, els hi te de donar una quantitat respectable, dexada que fou com á diposit, diriam, per poguer tramitar un espedient: donchs ja veyéu, ¡sembla mentida! apesar dels moderns avenços com son ferro-carrils y demás vies ràpides de transport encare no han pogut arribar les pessetones á la seva butxaca ¡y tant depressa que 'n varen exir!

No podém atribuir á res mes aquest retard, sino á que s' hagin ficat al calañés ferles venir una á una rodolant per la carretera, ¡vaya un capritxo!

No te res d'estrany, com son la gent del xiste!

* * *

En Roca y Ruch no te esmena. Lo projectat convent dels Dominicos lo treu de tino. Qualsevol diria qu' es, per ell, la sombra de Macbeth. ¡Qui sab, tantes concomitancies pot tenir ab los assessins del 35, que podria ser molt be, que la visió de Santa Catarina reconstruida, fos la acusació continua de tantes víctimes com ell també ha comés á mansalva y sens exposarse á les espurnes com los sicaris de llavors! No es, no, la qüestió legal la que ell defensa; es tan sols un pretext per sostenir la campanya contra la Religió, decretada per les llógies masóniques.

¡Hipócrita malvat! Ell que sab per esperiencia les virtuts que tenen lo seu planté en lo Claustre, trona no obstant en públich contra les ordes religioses.

¡Prou li consta que quan se 'n va á fora una persona que coneix molt, y cual nom publicarem si ve 'l cas, no dexa la plata de casa seva, ni 'ls valors seus, á la llógia per guardalshi, sinó que 'ls entrega á unes monjetes! Alguna major seguretat li deuben inspirar los que complexen los manaments de la lley de Déu. Donchs ¿per qué sobre 'l crim de la ingratitude, comet el no menos pervers de arreballar als altres lo que ell disfruta?

L' ESCUT DE CATALUNYA

En la que Sant Jordi empunya, bandera de color blanch, hi ha l' escut de Catalunya ab quatre barres de sanch.

D' aquestes barres, l' historia está escrita ab lletres d' or, per saberla de memoria y gravarles en lo cor.

Essent Carles rey de França y Senyor dels catalans entraren folls de venjança en sa terra los Normands.

Per sostenir sa corona demanava 'l Rey socors al Comte de Barcelona lo valent Jofre el Pelós.

Al saber lo nova, empunya lo comte la arma y l' escut, y s' endú tot Catalunya cap á França, resolut.

Axis que á França arribava, ab la flor dels Catalans, lo rey Carles reulava atropellat pels Normands.

Y lliensansi desseguida lo brau Jofre, ab sos valents va deturar l' embestida dels Normands, forts y potents

Mes quan, vensut, reulava l' enemich, rostolls avall, normand sa llança li clava desmantantlo de caball...

Dintre una tenda els de França, ferit al Comte han entrat posantli al capsal la llança y l' escut al seu costat.

Y al entrá á darli la nova de que 'ls Normands han perdut, veu lo Rey al Comte, jove, mirant trist lo seu escut.

—Si á vos se us deu la victoria, ¿per qué al rey, trist, vos mostreu? Si voléu honors y gloria, Comte Jofre, demaneu.

Desd' avuy, de vostra terra seréu Comte independent, seréu mon company en guerra, y en pau, l' amich més prudent.—

—Grans mercés, ¡oh rey de França! li respon Jofre 'l Pelós,

no 'm reca, no 'l cop de llança que dessangna lo meu cos.

Lo que 'm reca y mon cor lliga es véure lliis mon escut, sense cap blasó que diga los honors que ha merescut.—

Llavors, lo Rey, desseguida s' acosta al llit del valent, xopa 'ls dits en sa ferida y axis li diu, doiçament:

—Ab sanch del cor, á la guerra habeu guanyat lo blasó, quan tornéu á vostra terra brodéulo en vostre penó.—

Y posant quatre ditades, del brau Jofre en 'l escut blanch, hi dexava assenyalades les quatre barres de sanch.

UN VIGATÁ AB HONRA.

LO PARE NOU

Un vespre, al besar la ma á la mare, abans de ficarnos al llit, ens digue baxet y depressa: «Ja veyeu qu' es molt trist axó d' haber perdut lo pare; que al cel sia... si á Deu plau, ne tindreu un altre de nou.»

Jo que, essent lo mes gran de la colla, acabava de fer vuyt anys, vaig restar esmaperdut. ¿Per qué 'ns ha dit axó, la mare? ¿Per qué no ho ha dit ab aquella veu plena y animada que 'ns feya saber les coses alegres quan vivia 'l pare? ¿Y, per qué les medicines dolentes y les noticies estranyes totes ens les dona á l' hora d' anar al llit?

De son prou feya rato que 'n tenia: més d' un colp m' habian tingut d' axecar lo cap de sobre 'l bras, tot sopant, aquell vespre... pero era tan estrany alló! Es clar qu' era trist que el pare no hi fos. Desde que ell era al Cel, s' habian acabat passeigs y joguines, y xacolata ab ensiamada los diumenges á la tarde, y fins tenian desats los vestits bonichs... Es clar que m' agradaria que tornés. Potser axí la mare no estaria sempre enfadada, com ara...

Pero un altre pare, ¿per qué? ¿que se 'n pot trobar cap de millor que 'l nostre? ¡Ay, ay! ¿No 'ns va dir la mare aquell altre vespre que de pare ja no 'n tindriam may més?

No sé perquè 'm vingueren ganas de plorar ni si vaig tardar á adormirme.

* * *

Cada vespre venia á casa un senyor alt, gros, ab la cara molt neta y 'ls llabis molt grossos, que 'ls obría ensenyant una boca com un calaix, y 'ls tancava fentlos petar com petxines de pelegrí.

S' assentava al menjador, al costat de la mare, que repassava la roba de la bugada ó feya mitxa y quan la minyona posava lo sopar á taula, se despedia fins l' endemá.

Algún dia 'ns feya acostar per contarnos quèntos, pero 'ls explicaba ab tanta calma, tancant los ulls, estirant lo cap y fent petar los llabis á cada paraula... que 'ls petits s' escorrien abans d' acabarlo y jo tantost m' adormia.

Per més que 'l bon home s' escarrassés no sabia férsens agradable. Cego fora si no ho veyia. La mare prou que se 'n adonava y li sabia greu. ¿Per qué? ¿Qué teniam que véurer nosaltres ab aquell senyor y qué se li 'n donava á la mare que simpatiséssem?

* * *

Un vespre, mentres me ficava al llit, vingué la mare al quarto molt trista, y va dirme: Joa-net, veig que no estimes á aquell senyor que ve cada vespre y fas molt mal fet. ¿No ho veus com ell us estima, que sempre us porta sucrets y compta quèntos?...

—No l' hi fet pas enfadar may...

—Pero sembla que tingueu punxes á la cadira quan esteu prop d' ell, y tú que ets lo mes gran, tens mes culpa. Açó no ho feu pas quan ve l' oncle Lluís.

—¡Ay ay! L' oncle Lluís en sap molt de comptar quèntos y... es l' oncle Lluís...

—Si, pero aquell senyor es... será...

La mare sortí del quarto encara més trista. ¡Pobre mare! ¿Qué li passava? ¿Tampoch vaig saber l' endemá á quina hora la son m' havia aixugat les llágrimas.

* * *

Jo no comprenia per qué la mare estava tan neguitosa; sortia de casa, tornava aviat, se tancava al quarto y sortia per dinar, ab los ulls vermells.

Per fi semblá que 's posava més tranquila y 's cuydava més de nosaltres; aquell senyor dels vespres no venia may.

Un dia, acabat de dinar, me digé la mare:—Avuy avisa al mestre que demá al mati no anirás á estudi, porque es lo cap-d' any del teu pare, que al Cel sia:

—¿Del pare morí? ¿Y vindrá l' altre?

—No: de pare ja no 'n tindreu may mes cap al mon.

S. ABÓ.

CONTRAST

Poch á poch, endolat cotxe que tiran negres caballs, en vers lo fossar s' emporta una despulla mortal.

Los homes se descubren, quan passa—pel seu devant, baxet les dones mormuran:

—¡Deu l' hagi ben perdonat!—

Y mentres l' enterro passa ceremoniós y callat, dins d' una taberna canta un borratxo, foll de cap:

—El vino, me da la vida, la alegría, me da el cantar, y las dulzuras del alma mi niña, mi Soledad.—

Son contrastos que 'ns ensenyan lo qu' es lo mon, xorch y fals; son miserias d' exa vida que dintre del cor fan mal.

ILIME LAUCSAP

La botiga del senyor Met.

Conexem un sabater que passa dels xexanta, y que sempre ha tingut á casa seva una reunió d' amichs més afortunats qu' ell, que al hivern hi van á matar hores á les vetlles, contant rondalles comentant lo temps, recordant ab la salivera á la boca lo que passava quan eran joves, y la felicitat perduda ab los anys transcorreguts. Se diu senyor Jaume, y generalment li diuen Met.

Algun dels concorrents habia anat ab los de 'n Costa á perseguir facciosos, y li ha quedat la mania d' arreglarho tot á cops de sabres. Aquest es lo senyor Cinto.

La vella de la casa es la senyora Pona, tan carregada de dolors, que lo mateix es cambiar lo vent, que ja us dirá si bufa 'l llaveig ó la tramontana. Hi ha dues noyes que no semblan germanes, y ho son: la una, bastant ben pareguda, es axerida, té bon cór y es molt amiga dels aucells y de les orgues qu' escuran los quartos de la canalleta. L' altra es verinosa, tot li dona pena, y no faria un favor á ningú: es lletxota, té trenta dos anys y no ha festejat may. No dirian per qué?—Perque may l' han festejada.—Endevinat.

En aquella botiga s' ha passat revista á tothom, y si bé s' hi han dit freqüentement algunes vulgaritats, s' han dit també veritats com gerres, y sentencies com melons valencians.

Lo senyor Met, arrimat á la seva, diu que 'l temps actual no s' assembla al de la velluria, que no 's pot fiar res á ningú, y que d' ensa que corra 'l paper com á diner, está arruynat. Preguntantli 'l senyor Baixeras, qu' es un corredor intrús de cases y terres de regadiu, si l' havian agafat ab la baxa dels papers, digué, posantse les ulleres al front y ab tó molt serio: «Si senyor: jo he ajudat ab los meus estalvis á fer los ferro-carrils d' Espanya, y m' he quedat sens un

quarto. Jo, aquí hon me veu, tenia dues accions d'axó que 'n diuen Medinas, y quan me creya que tot anava bé, tot se n' es anat a la pifia. Si jo hagués fet com ab la rifa, que may m' hi hagués sort. Avans era un gust: anava un á assentarse a la rifa del Hospital, y li apuntavan lo nom y la casa ahon vivia, y si treya li anavan á dir corrents. Jo aviat estava llest, posava: «Les ànimes del Purgatori, paga y vol Jaume Carrinelló y Goteras, carrer tal.» y acabat, amen Jesús Ara, li donan un bitllet, y vagi á saber si es bo. Quan me recordo que, farà un xich mes de trenta anys, que 's va descobrir que hi havia un regidor que sempre treya, (axó si, va anar a presiri) no 'm venen ganes de posarhi mes!

—Llástima de cops de sabre, respongué 'l senyor Cinto.

—Y després, ¿no veu quants pobres hi ha que captan?

—Y 'ls pobres ¿qué vol que fassin sino captar?

—Bé, d' axó 'm quexo; perque n' hi ha tants. Miri: més aviat n' haguessem parlat; aquí vé donya Consuelo.

Efectivament, del fondo de la plassa ahon vivia 'l sabater se veyia venir una senyora tota espellifada, pero ab mantellina ab puntes. Dues noyes, que semblavan filles d' en Xifré, la duyan al mitj, fent un singular contrast ab la bona senyora, que més que la seva mare, semblava una criada de confiança. Donya Consuelo, ab sabates de simolsa á causa del poagre, segons deya ella, y les filles ab botines de dril de color. Aquestes duyan un coxi de cabell de mort sobre del natural, que semblava un túmbul; donya Consuelo pegá un parell de cops de vano a un dels vidres de la vidriera, dihent:

—Passiho bé, senyor Met

—¿Ahon van tant depressa? digué 'l senyor Met.

—Ja 'm farà entrar. Anem á Santa Agna á missa, y de pas á veurer la fira; les noyes tot ho volen veurer. Ara que hi penso, tinch de dirli una cosa. ¿No hi es la senyora Pona?

—Si, entri á baix la trobará.

De dins se sentí una veu que deva:—Entri, donya Consuelo, que 'l dolor no 'm dexa mourer.

Lo senyor Cinto, que conexia aquesta familia 'l ensá qu' era obrer de la parroquia, y que tenia molt present la cantitat que se li donava com á pertenyent á la llista de pobres vergonyants, féu un moviment repulsiu al passar les noyes que feyan molt soroll ab la roba que arrossegavan, y llansavan una forta flayra de pomada. Quan hagueren passat, digué molt enfadat:—¡Oy Jesús, veyeu á n' á qui 's donan les caritats!

—¡Llástima de cops de sabre! digué 'l senyor Cinto.

—¿Qué deya, que no l' hi sentit bé? respongué 'l senyor Met.

Lo senyor Cinto, aproximantse més del regular al seu interlocutor, estigué parlant baix un bon rato, fins que una de les noyes va interromper lo silenci, dihent:—Mamá, ja hauran girat lo missal.

La senyora sortí sens esperar lo segon avis de sa filla; mentre 's despedia encarregá á la senyora Pona 'l secret de lo que havian parlat.

Encara no era a la cantonada, quan la senyora Pona sortí, dihent:—¿Qué no ho saps, Met? Donya Consuelo vá per justicia.

—¡Per justicia! ¿Y per qué?

—Aquell que 's volia casar ab la mossa gran, ja es casat á las Castillas; va venir, va agafar un empleu á n' al carril, la vá comensar á festejar, ella li va dar un munyoch de cabells y... no sé qué més; y ara ha fugit.

—Llástima de cop de sabre, respongué 'l senyor Cinto.

—¿A qui? deya la senyora Pona.

—A la mare que permet que les filles viscan de les caritats de la parroquia, podent fer mitja, ó guants, ó camisetes ó pantalons pera 'ls sastre del carrer de 'n Gignás y que permet que les festegi 'l primer que arriba, sens enterarse avans de qui es

A tot axó, les noyes del senyor Met, feyan sarrell y escoltavan la conversa ab molt cuydado. La Treseta, com tenia tan bon cor, deya:—Pobre gent! ja no li darán res mes á la parroquia.

—La gran, responia:—Ben fet, que treballin com nosaltres; en lloch de passar les vetlles á les cadires de la Rambla com si fossin unes

grans senyores, mentres nosaltres nos escarrassem nit y dia per guanyar cinch rals, y encara no sempre hi ha feyna.

Lo senyor Cinto que sentia lo que deyen les noyes, digué á son temps:—No s' pot sentir axó solament; sino que aquexes caritats fan falta á tantes families pobres que contan molts fillets petits, als que no poden mantenir y 'ls quals devegades moren escanyulits perque les pobres de les seves mares no poden donarlos á dida, si per alguna causa no 'ls poden criar. Al véurer axó se m' encen la sanch y voldria trobarme á l' any 22. perque quan vingués donya Consuelo ab noves rondalles á buscar la mesada, la pogués rébrer á cops de sabre.

Lo senyor Met, que es viu com una llagosta, digué:

—¿Qué ja era obrer vosté l' any 22?

—No; pero ho era 'l meu pare y jo comensava á tafanejar per serho després que ell moris. L' avi ja ho era, 'l pare ho va ser, jo també ho só, y ajudant Deu, també ho será En Baldomero que conta 25 anys cumplerts: la parroquia 'ns coneix y estima á tota la nostra nissaga.

—Cá... replicava 'l senyor Met; En Baldomero té altres idees y no ho crech.

—Desenganyis, home, digué 'l senyor Cinto, á tots nos agrada fé 'l gall-dindi

Mentres aquesta conversa tenian, s' aturá un saboyá ab una orga y comensá á fer soroll; del altre carrer ne ve un altra, y s' armá una gresca, que semblava un guirigay, per véurer qui dels dos quedarian duenyos del sota balcó d' ahon surtian un axam de criatures que 'ls tiravan grapats de quartos. Nos ne tinguerem que anar sense poder contar res més de lo que en aquell dia succehi en la botiga del senyor Met. L' últim que varem sentir dir ván ser les següents exclamacions:

—Llástima de tonada, tan bonica que es que no 's puga sentir sense l' altra orgal deya la Tereseta.

—¡Llástima de cop de sabre que tallés lo bras á cada hu d' aquestos dos ganduls! deya 'l senyor Cinto

J. A. Y P.

CARTES DE FORA

Igualada, 19 Janer de 1897.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Molt senyor meu: Dech participarli que quan me poso á rumiar no hi ha qui m' iguali, ni qui 'm guanyi. Axís, fa un grapat de setmanes qu' endevino tots los trenca-closques, però per falta de papé y temps no li he enviat les solucions ans d' hora per comprobar mes veritats.

Avuy que dispo de un xich del segón, vull dir temps, no anés á creure que jo 'm dexés de passar la farina y li enviés un xich de «sagó» per mostra, en cas d' haverne de comprar algún personatge, per atipar á cert gall flach y escardalench de la senyora «Camama»; comensaré per dirli si de la xarada se tracta, que un «ca» m' ha mossegat lo «bras» passant pel carré de les «Cabres», y lo senyor Ximo pot dir lo que vulga.

Del logogrifo, li diré, que no descendexo de cap «mona», com altres sabis, ni n' agafo tampoch, perque no m' agradan los licors ni menys lo «rom», y com sé ahont tinch la «má», dreta, diré al senyor Carreras, qu' es «Ramón» la solució

Al senyor del rombo poques bromes li gastaré, perque 'ls valents tenen males jugades, y si fos cas que 'm desafíés, jo no 'm desentench en manejar la cullera y la forquilla; encare que molts desafios acaban axís.

Per fi, li diré, al senyor Héroe de Sant Quintí, que si beu molt «rom» será poch brau: s' s' fixa en la poesia y fa algún «sonet» recordi que hi han catorze ratlles que son altres catorze barricades que han de assaltar los valents, y si menja molta «mel» les comes li farán figa y no podrá lluytar com á valent y com á bo.

Ara si V., senyor Director, vol premiar mon acert, li agrahiré molt; però dech dirli, com avís, que no menjo palla ni vert com molts animals de pel, jo porto llana y menjo pinyons pelats, y tampoch bech en los abeuradors de la Rambla del Mitj, perque vinga V. á regalarme un Ca... ¡ey!.. lendari ab campana ó esquella.

Prou broma.

Lo diumenge próxim passat, los carreters y treginers de Igualada celebraren la tradicional festa de Sant Antoni Abat.

Al matí assistiren á ofici, tots mudats y gorra musca, que, com los demás anys, fou d' alló més lluit.

Al sortir d' ofici anaren á buscar les caballeríes enfilades y ab ses dues banderes, que la una es portada per noys, comparegueren, al compás d' una ayrosa marxa, á la Plassa del Blat, ahont des de un balcó, un sacerdot doná la benedició á tots quants allí hi havia.

Encara que 'l temps era plujós la festa fou lluhida.

Es digne d' eioigi lo que la comissió organitzadora ó recaudadora de fondos pels ferits y malalts que tornin de Cuba y Filipinas, fills d' Igualada, acaba de resoldre. Fa alguns dies que vingué malalt de Cuba un fill d' aquesta ciutat, d' una familia molt pobre, anomenat Cuatrecases, y com no tenian ja per suportá á ses grans necessitats, se li concedí una pesseta y lo caldo diari. Si axís obran totes les comissions que á tal objecte s' han organitzat, s' axugarán moltes llágrimas, y Déu benehirá lo bon zel de dites juntes.

Dispensi la molestia causada ab exa carta y d' ella pot fer l' us que V. cregui més convenient.

Déu li dongui bona salut y sort, y llarchs anys de vida com desitja per sí mateix son atent y constant favoreixedor Q. B. S. M.

ASTOLPE

Entre dos soldats paysans:
—¿No has tingut carta del poble?
—Be n' he tingut.
—¿Y qué 't diuen?
—¡Oh! Com no sé de llegir, l' he tornada á enviar perque m' escriguin lo que diu.

Un metje tenia la costum d' anar á cassar una mesada cada any.

—¿Y te bona punteria?—preguntava un, vententlo marxar ab la escopeta á la espatlla.

—Ab la recepta sí; pero ab la escopeta, no;—contestá un altre metje.—De manera que aquest mes es la única temporada que aquest home no mata.

TRENCA-CLOSCAS

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Ca-mi-sa.

Geroglífich: Com mes abellas menos moscas.

Ters de silabas. Car me ta.
Me da lla.
Ta lla da.

Logogrifo numérich: Isabel.

Rombo: C
S A C
S O R B A
C A R B A S A
C R A C A
A S A
A

Targeta: Solsona. Cervera.

XARADA

Prima inversa part del cos,
dos inversa musical,
y un nom d' home molt vulgar
significa la total.

SERRATOSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 Regne d' Europa Portugal
4 2 3 4 5 6 7 Animal. Portugal
1 2 3 4 7 8 En les cases n' hi sol haber Portugal
6 7 8 4 7 Part del cos.
1 2 8 8 Animal.
6 7 4 Animal.
8 7 Musical.
1 Consonant.

LL RIBERA.

ACROSTICH QUADRAT

. . . .

1.ª ratlla, edifici —2.ª nom d' un mar.—3.ª habitació.—4.ª part d' animal de ploma.

TARJETA

Juliá Pons
Antón Prat, Sabaté.
 Ases.

Formar ab aquestos noms, los de dos Sants molt coneguts.

SATRILL.

Correspondencia.

Un igualadí: Home de Deu y quina manera de cloure les cartes. Poséuhi menos goma y no les tindré d'esquexar pera llegirles Ey, axó pel seu be, puix nos impedeix de llegirles.—Un católico—Gracia: Ja li diguerem que 'ns plavia lo pensament, habent fet alguns treballs encaminats á portar á cap la seva bona idea. Envihins la seva direcció que 'l posarém al corrent de lo que 's determini.—Xiribiribich: Anirá.—Ilime Laucsap: Tot lo que envia va be y gracies.—Joseph de Fasi: La poesia «primer Aniversari» necessita un xiquet de correcció però no 'ns queda temps pera ferho.—M. Séculi: Anirá.—Llumanera: Anirá, ey, quan li toqui.—R. Suriñach y Senties: Torni sovintet que ho fa be.—Broquil: Beneyt del cabás, lo que ha escrit no ho fa ningú que tinga sentit comú.—J. Robellat: Espigolarém quelcom.—Un manlleuench: L' assumpto es grave però molt compromés. Escriguim cartes mes alegres y li publicarém.—Llepa y no mosseguis: Si tingué un xiquet mes de compte en no apartarse de la

idea aniria molt be. Are com costaria molt de corregir lo que enviá no 'l podém cemplaure.—L' Ermitá de Corbera: Anirá quelcom.—Fra Rey: No va lo que envia.—Un católich de veres: Bona idea, ben pensat, pero no tenim forces pera fer tanta destrossa —Gallineta: Renoy, y vol dir que fora capas de tanta cosa? Plegui, plegui que li farian mal.—Un contribuyent: Ja ho sabiam.—Un nadador de Pedret: Anirá.—Un aprenent escolá: Mirarém de cemplaure á V. y al seu company.—Un Sagristá: Ho encabirém quan li toqui.—Gracieta: Lo pensament no s' hi veu ben desenvololat.—J. Catalá tres liris: Aprofitarém tot lo que pugam pero tinga paciencia si tardém un xich.—Sol y Ler: L' interés de sa poesia es massa reduhit si describis l' aplech molt mes nos agradaria puix fàcilment podriam cemplaurel.—J. Mistos de Mollet: Anirá.

Falta molta correspondencia á contestar que ho farém la setmana que ve. Ey, si 'l dengue 'ns dexa respirar sense tossir.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 3.

Bellesas de Barcelona moderna.

—¿Quants ne d'ahéu apuntats, avuy?

—Cinquanta tres.

—Tant mateix ne feu un gra massa!

—¿Jo? Diguéuho al vostre Ajuntament, que ab tanta brutícia me dona la feyna feta. Treyéu vicis y clavegueres, empedréu l' ensanxe y fiquéu á presiri ó al pal, als que vénen aliments y begudes, y no tindré res que fer.